

promoroacă de pe geam s-au fisurat într-o parte și într-alta, nu la întâmplare, ci alcătuiind un model fantomatic, dând naștere unei forme ușor de recunoscut.

Un chip.

Omul de gheață s-a uitat la mine. Ochii lui întunecați și mânioși erau redați cu atât de multe detalii, încât păreau să-mi întoarcă privirea. Chipul său era cea mai însuflețită imagine pe care-o văzusem vreodată.

Pe urmă, frigul mi-a străpuns inima — când am înțeles adevărul: *chiar* se uita la mine.

Pe vremuri nu credeam în fantome...

Capitolul 1

La miezul nopții, a început furtuna.

Nori negri se fugăreau pe cer, acoperind stelele. Vântul se întetea, înfrigurându-mă, pe frunte și pe obraji îmi fluturau șuvițe din părul meu roșu. Mi-am ridicat gluga hainei negre de ploaie sub care mi-am îndesat geanta de poștaș.

În ciuda furtunii care se apropia, în jurul Academiei Evernight întunericul nu era deplin. Numai o beznă deasă mi-ar fi fost de folos. Profesorii de la Evernight puteau să vadă pe întuneric și să audă zgomotele acoperite de vânt. Toți vampirii pot.

Bineînțeles că, la Evernight, profesorii nu erau singurii vampiri. Peste două zile, când începea anul școlar, aveau să sosească elevii, cei mai mulți dintre ei tot atât de puternici și de bătrâni ca profesorii, fiind cu toții niște morți vii.

Eu nu eram nici puternică, nici bătrână, și continuam să fiu cât se poate de vie. Dar eram vampir, într-un anume fel — născută din doi vampiri, menită să devin, în final, eu însămi aidoma lor, și fiind, ca și ei, însetată de sânge. Mă mai

strecurasem pe lângă profesori și înainte, bazându-mă pe propriile mele puteri, precum și pe un noroc chior. Dar în seara aceea am așteptat întunericul. Voiam să mă știu cât mai la adăpost cu putință.

Presupun că eram nervoasă, cu gândul la prima mea spargere.

Cuvântul *spargere* lasă impresia că era vorba de ceva banal, ca și cum aș fi avut de gând să mă strecur în adăpostul trăsurilor locuit de doamna Bethany și să-l răscolesc în căutare de bani, de bijuterii sau de alte obiecte de același gen. Aveam motive mult mai importante.

A început răpăitul ploii, iar cerul s-a întunecat tot mai mult. Am traversat în fugă pajiștea, aruncând câteva priviri spre turnurile de piatră ale școlii. În timp ce alunecam pe iarba udă de ploaie, în drum spre adăpostul trăsurilor, locuința cu acoperiș de aramă a doamnei Bethany, am simțit zvâcnirea dezgustătoare a ezitării. *Chiar așa? Îi spargi casa? Spargi casa cuiva? Nici măcar muzică n-ai descărcat vreodată fără s-o fi plătit.* Mă simțeam, cumva, ca într-o altă lume ducându-mi mâna în geantă ca să-mi scot cardul plastifiat de la bibliotecă pentru a-l folosi într-un scop care n-avea nimic în comun cu împrumutul cărților. Dar eram hotărâtă. Aveam s-o fac. Doamna Bethany nu lipsea din școală decât, poate, trei nopți pe an, ceea ce însemna că ocazia din seara aceea era unică. Am strecurat cardul între ușă și tocul ei și am început să forțez încuietura.

Cinci minute mai târziu, continuam să mișc zadarnic cardul în sus și-n jos, cu mâini acum reci, ude și stângace. La televizor partea asta părea întotdeauna atât de ușoară! Unui

infractor adevărat i-ar fi reușit probabil în zece secunde. Oricum, cu fiecare clipă devenea tot mai clar că eu nu eram cine știe ce infractoare.

Am renunțat la planul A și am început să caut o altă opțiune. La început, ferestrele nu mi s-au părut cu mult mai promițătoare decât ușa. Firește că aș fi putut să sparg geamul și s-o deschid instantaneu pe oricare dintre ele, dar asta ar fi anulat partea cu nu-te-lăsa-prinsă a planului meu.

Când am trecut dincolo de colț, am observat, spre surprinderea mea, că doamna Bethany lăsase o fereastră deschisă — ușor crăpată. Era tot ce-mi trebuia.

Când o ridicam încet, am văzut pe pervaz un șir de ghivece cu violete africane. Doamna Bethany le lăsase acolo unde puteau avea parte de aer curat și eventual de ceva ploaie. Era straniu să mă gândesc că ei îi păsa de vreo ființă vie. Am împins ghivecele într-o parte, făcându-mi loc să mă salt și să sar pe fereastră.

Să intri pe o fereastră deschisă? Și asta era mai greu decât părea la televizor.

Ferestrele doamnei Bethany se aflau la o înălțime destul de mare față de pământ, așa că, mai întâi, a trebuit să mă cațăr cumva pe zid. M-am tras în sus gâfâind, evitând cu dificultate să nu cad pur și simplu înăuntru, lată pe dușumea. Am încercat să cobor mai întâi cu picioarele. Dar intrasem deja pe fereastră cu capul înainte și n-aveam cum să mă mai răsucesc la jumătatea drumului. Unul dintre pantofii mei plini de noroi a lovit cu putere un ochi de geam, și mi s-a tăiat răsuflarea, dar sticla nu s-a spart. Am reușit să mă las tot mai jos și am căzut pe podea.

— OK, am șoptit, zăcând pe covorul țesut manual, cu picioarele încă deasupra capului, sprijinite de pervazul ferestrei și ude learcă de ploaie. Gata cu partea ușoară.

Casa doamnei Bethany arăta ca ea, crea aceleași senzații ca ea, avea până și mirosul ei — puternic și pătrunzător, de lavandă. Mi-am dat seama că eram în dormitorul directoarei, ceea ce mă făcea, într-un fel, să mă simt cu atât mai mult ca o intrusă. Deși știam că era plecată la Boston, să-i întâlnească pe „candidații” la statutul de elev, nu puteam scăpa de teama că m-ar fi putut surprinde în orice clipă. Mă îngrozea gândul că aș fi putut fi prinsă. Mă închistam deja, mă retrăgeam adânc în mine însămi, așa cum mi se întâmpla când mi-era frică.

Pe urmă m-am gândit însă la Lucas, pe care îl iubeam — și pe care îl pierdusem.

Lucas n-ar fi vrut să mă vadă înspăimântată. Ar fi vrut să fiu puternică. Amintirea lui mi-a dat curaj și m-am săltat în picioare, gata să mă apuc de treabă.

Am început cu începutul: mi-am scos pantofii murdari, ca să nu mai las și alte urme de noroi prin casă. Mi-am agățat și haina de ploaie de mânerul unei uși din apropiere, ca să nu picure apa de pe ea pretutindeni. Apoi am intrat în baie și am luat o bucată mare de hârtie igienică, cu care mi-am șters pantofii și mizeria pe care o făcusem pe jos. Mi-am îndesat hârtia în buzunarul hainei, cu gândul s-o arunc undeva afară. Dacă exista cineva destul de paranoic ca să caute în propriul coș de gunoi dovada prezenței unui intrus, atunci aceea era doamna Bethany.

M-am gândit cât de surprinzător era faptul că alesese să locuiască acolo. Academia Evernight era imensă, ba chiar

grandioasă, numai turnuri de piatră și garguie — într-o atât de mare măsură în stilul ei! În clădirea asta era greu să vezi ceva mai mult decât o vilă. Pe de altă parte, aici se bucura de intimitate. Puteam să cred că pentru ea aceasta prețuia mai mult decât orice altceva.

Biroul ei din colț părea cel mai potrivit loc cu care să încep. M-am așezat pe scaunul de lemn cu spătar tare, am dat deoparte fotografia cu ramă de argint a unui bărbat din secolul al nouăsprezecelea, și am început să răsfoiesc hârtiile pe care le-am găsit acolo.

Stimate domnule Reed,

Am citit cu mare interes cererea fiului dumneavoastră Mitch. Deși este evident un elev excepțional și un băiat foarte bun, vă informăm cu părere de rău...

Un elev uman voia să vină acolo — unul pe care doamna Bethany îl respinsese. De ce le îngăduia unor oameni să urmeze cursurile Academiei Evernight și altora nu? De ce accepta prezența oamenilor într-unul dintre puținele adăposturi care le mai rămăseseră vampirilor?

Stimate domnule și stimată doamnă Nichols,

Am citit cu mare interes cererea fiicei dumneavoastră Clementine. Este evident o elevă excepțională și o fată foarte bună, așadar ne face plăcere să...

Care era diferența dintre Mitch și Clementine? Din ferici, doamna Bethany își ordona hârtiile folosind un sistem care m-a condus direct la cererile celor doi candidați, dar cuprinsul acestora nu mi-a oferit niciun răspuns. Amândoi aveau note impresionant de mari și tone de activități extrașcolare. Trecând în revistă listele realizărilor lor, m-am simțit

de parcă aş fi fost cea mai slabă elevă din lume. În fotografiile păreau amândoi cât se poate de normali — nici foarte frumoşi, nici urâţi, nici graşi, nici slabi, pur şi simplu oameni obişnuiţi. Erau amândoi din Virginia — Mitch locuia într-un bloc din Arlington, iar Clementine într-o casă veche de la ţară — dar ştiam că amândoi trebuiau să fie putred de bogaţi ca să-şi permită fie doar să se gândească la înscrierea în academie.

Din câte-mi dădeam eu seama, singura diferenţă între Mitch şi Clementine era norocul, aflat de partea lui. Părinţii aveau să-l trimită la un alt internat de elită de pe Coasta de Est, unde urma să se amestece printre alţi copii extrem de bogaţi, să joace lacrosse şi să facă iahting şi orice altceva care se practica în asemenea locuri. Timp în care Clementine avea să fie înconjurată de vampiri clipă de clipă. Chiar dacă n-avea s-o ştie, urma să simtă că exista ceva care mergea extrem de rău. N-avea să se simtă niciodată în siguranţă. Nici măcar eu nu mă simţeam niciodată în siguranţă la Academia Evernight, deşi eram menită să devin vampir — într-o bună zi.

Un fulger a luminat ferestrele, urmat de tunet după numai câteva secunde. Furtuna avea să se nteţească în curând; era timpul să mă-ntorc. Dezamăgirea a început să mă apese, grea, în vreme ce reîmpătoream scrisorile, aşezându-le la locul lor. Fusesem foarte sigură că-n seara aceea urma să aflu nişte răspunsuri, însă nu aflasem absolut nimic.

Nu e adevărat, mi-am spus, punându-mi haina de ploaie şi aruncând o privire spre ghivece. Ai aflat că doamnei Bethany îi plac violetele africane. Va fi de un REAL folos.

Am aranjat florile de pe pervazul ferestrei exact așa cum fuseseră şi am ieşit pe uşa din faţă care, din fericire, se încuia automat. Cât de tipic pentru doamna Bethany să nu lase nici măcar asta la voia întâmplării!

Vântul îmi biciuia obrazul cu picături de ploaie, care mă pişcau în timp ce alergam către Academia Evernight. Câteva dintre ferestrele apartamentelor profesorilor încă mai străluciau, aurii, dar era destul de târziu acum ca să-mi mai fac griji că m-ar fi putut vedea cineva. Mi-am proptit umărul în uşa grea de stejar, şi s-a deschis, supusă, fără să scârţâie câtuşi de puţin. Am închis-o în urma mea şi mi-am închipuit că totul se încheiase fără probleme.

Până când mi-am dat seama că nu eram singură.

Am ciulit urechile şi am cercetat încordată întunericul din holul imens. Era un spaţiu vast, deschis, fără niciun colton unde să te ascunzi şi fără coloane în spatele cărora să te ghemuieşti, așa că ar fi trebuit să văd cine se mai afla acolo. Dar n-am reuşit să zăresc pe nimeni. M-am înfiorat, şi mi s-a făcut dintr-odată cu mult mai frig, ca şi cum m-aş fi aflat mai degrabă într-o peşteră dezgustătoare, rece şi umedă, decât între zidurile Evernight-ului.

Cursurile trebuiau să-nceapă abia peste două zile, așa că în şcoală nu ne aflam decât eu şi profesorii. Dar oricare dintre ei ar fi început imediat să mă certe fiindcă ieşisem pe paşişte la o oră atât de târzie, în toiul unei furtuni cu fulgere. Nu m-ar fi spionat în întuneric.

Nu-i așa?

Am făcut un pas şovăitor înainte.

— Cine-i acolo? am şoptit.

Nu mi-a răspuns nimeni.

Poate că doar îmi imaginam. Și, dacă mă gândeam mai bine, îmi dădeam seama că n-auzisem de fapt nimic. Pur și simplu *simțisem*, avusesem senzația aceea stranie care apare uneori când te privește cineva. Mă temusem toată seara să nu fiu văzută, așa că poate teama mă ajungea acum din urmă.

Pe urmă am zărit ceva. Mi-am dat seama că afară stătea o fată, cu ochii la mine. Stătea în picioare, cu un șal lung înfășurat în jurul trupului, de partea cealaltă a uneia dintre ferestre, singura fereastră din sticlă transparentă, fără vitralii, a holului. Deși în momentul acela ploua cu găleata, părea perfect uscată.

— Cine ești? M-am apropiat de ea cu încă doi pași. Ești elevă? Ce ești...?

A dispărut. N-a fugit, nu s-a ascuns, nici măcar nu s-a clintit. Într-o secundă era acolo, iar în următoarea nu mai era.

Am clipit nedumerită și m-am holbat la geam încă două clipe, ca și cum ar fi putut să reapară în același loc, ca prin farmec. N-a apărut. Am înaintat, încercând să văd mai bine, am deslușit licărirea unei mișcări și am tresărit, speriată — dar mi-am dat seama că era propria mea reflexie în geam.

Ei, asta a fost o prostie. Te-ai speriat de propria ta față.

Dar nu era fața mea.

Totuși, trebuia să fi fost. Dacă în ziua aceea ar fi sosit vreo elevă nouă, aș fi știut, iar Academia Evernight era atât de izolată, încât nu-mi puteam imagina că vreo străină ar fi hoinărit prin preajmă. Imaginația mea hiperactivă îmi jucase din nou o festă; trebuia să fi fost reflexia mea. Odată ce m-am gândit la asta, nici măcar nu mi s-a mai părut că era atât de frig.

Imediat ce am încetat să tremur, am urcat tiptil scara către apartamentul pe care-l împărțeam cu părinții mei pe durata verii, situat chiar în vârful turnului dinspre sud. Din fericire dormeau buștean. Când mergeam pe coridor în vârfurile picioarelor, am auzit sforăitul mamei. Dacă asta nu-l trezea pe tata, însemna că nu l-ar fi trezit nici măcar un uragan.

Încă mă mai simțeam înfricoșată de ceea ce văzusem la parter, iar faptul că eram udă până la piele nu mă aducea într-o dispoziție mai bună. Dar nimic din toate astea nu mă deranja atât de tare ca eșecul meu. Măreața mea încercare de spargere a unei case nu dăduse niciun rezultat.

Nu-mi imaginam că aș fi putut să fac ceva în privința elevilor umani de la Evernight. Doamna Bethany n-avea să nu-i mai primească numai fiindcă i-aș fi cerut-o eu. În plus, trebuia să recunosc că-i protejase, organizând patrula care să se asigure că elevii vampiri nu le sorbeau nici măcar un strop de sânge.

Însă, cunoscându-l pe Lucas, îmi dădusem seama cât de puțin înțelegeam modul de existență al vampirilor, deși mă născusem în lumea lor. El mă făcuse să văd totul într-o altă lumină, să simt din ce în ce mai mult nevoia de a pune întrebări și de a primi răspunsuri. Chiar dacă n-aveam să-l mai revăd niciodată pe Lucas, știam că-mi oferise un dar trezindu-mă la o realitate mai vastă, mai întunecată. Niciodată n-aveam să mai consider că tot ce se afla în jurul meu era demn de încredere.

După ce mi-am scos hainele ude și m-am făcut covrig sub pătură, am închis ochii și mi-am adus aminte de tabloul meu preferat, *Sărutul*, de Klimt. Am încercat să-mi imaginez că eu

și Lucas eram îndrăgostiții din tablou, că fața lui era alături de a mea, că îi simțeam răsuflarea pe obraz. Noi doi nu ne mai văzuserăm de aproape șase luni.

Atunci fusese silit să fugă din Evernight fiindcă i se descoperise adevărata identitate — de vânător de vampiri, membru al Crucii negre.

Încă nu știam cum să fac față faptului că Lucas aparținea unui grup de oameni hotărâți să-i distrugă pe cei ca mine. Nici nu știam cu certitudine ce simțea el din cauză că eu eram vampir, lucru pe care nu-l aflase decât după ce ajunseserăm să ne îndrăgostim unul de altul. Niciunul dintre noi nu alesese să fie ceea ce era. Privind retrospectiv, era limpede că aveam să ne despărțim. Și totuși, în adâncul sufletului meu, continuam să cred că ne era sortit să fim împreună.

Am strâns perna la piept, spunându-mi: *Măcar n-o să mai ai prea mult timp să-i simți lipsa. În curând o să-nceapă din nou școala, o să fii mai ocupată.*

Ia stai puțin! Am ajuns să mă mulțumesc cu SPERANȚA c-o să-nceapă școala?

Într-un fel sau altul, reușisem să descopăr o nouă dimensiune a pateticului.

Capitolul 2

În prima zi de școală, la scurt timp după răsăritul soarelui, a început procesiunea.

Primii câțiva elevi au sosit pe jos. Au ieșit din pădure, îmbrăcați simplu, de obicei cu câte o sigură geantă atârnată de umăr. Se apropiau studiind școala cu priviri lacome, parcă sperând să primească imediat răspunsurile pe care le căutau. Chiar înainte de a zări primul chip cunoscut — al lui Ranulf, care avea peste o mie de ani și nu înțelegea epoca modernă nici cât negru sub unghie —, am știut cine erau elevii din grupul acela. Erau cei rătăciți, vampirii cei mai bătrâni. Nu făceau necazuri nimănui; se pierdeau în fundal, învățând, ascultând, încercând să recupereze secolele pe care le pierduseră.

Cu un an în urmă, Lucas se strecurase printre ei. Îmi aduceam aminte cum apăruse din ceață, în haina lui lungă, neagră. Deși știam că nu era cu puțință, continuam să cercetez chipul fiecărui elev care sosea pe jos, dorindu-mi să-l pot zări din nou pe al lui.